

LBRIS

We know
books

EDGAR WALLACE

**VALEA
FANTOMELOR**

Traducere: MIRELLA DOMINTEANU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**WALLACE, EDGAR****Valea fantomelor** / Edgar Wallace ; trad.: Mirella Dominteanu. -

București : Orizonturi, 2021

ISBN 978-973-736-467-8

I. Dominteanu, Mirella (trad.)

821.111

Corectură: **MĂDĂLINA COMAN, EMILIA LEANCĂ**Copertă: **TATIANA DANIELA POPESCU****THE VALLEY OF GHOSTS**Toate drepturile acestei ediții aparțin **Editurii ORIZONTURI****Editura ORIZONTURI – București**

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.rowww.editura-orizonturi.ro**Capitolul I****O FATĂ ÎNTR-UN OFICIU POȘTAL**

Soarta și un Spanz de mare viteză l-au adus pe Andrew Macleod în împrejurimile Beverley-ului. Orașul propriu-zis se află la capătul unui lanț muntos șerpuitor și nu are nicio justificare aparentă pentru existența sa ori pentru mijloacele de trai. Totuși, datorită unor motive stranii, populația din Beverley nu murea de foame și micile și ciudatele magazine care formau singura sa stradă, largă și adumbrită de copaci, aveau o înfățișare prosperă. Dar aceasta nu se datora suburbiei aristocratice, întrucât cei din Beverley Green se aprovizionau de la marile magazine din alte zone și veneau la oraș numai pentru acele produse care fuseseră omise de pe comandă.

Andy își parcă mașina sa cu capotă alungită în fața oficiului poștal și pătrunse în clădire. Peste cinci minute flecărea cu funcționarul de la ghișeu, și subiectul conversației lor era Allison John Wicker, *alias* Scottie-Ochelaristul datorită obiceiului de a purta ochelari. Scottie era unul dintre puținii oameni din branșa lui cărora le plăcea să se plimbe. Când directorul consiliului de administrație al Sindicatului Diamantelor a venit într-o luni de dimineață la birou și a aflat că cineva l-a scutit de plictiseala de a deschide seiful antifurt și antifoc, prin folosirea unui suflai cu flacără oxiacetilenică, pentru Andy era tot atât de clar că isprava era opera lui Scottie, ca și cum acesta ar fi lăsat o chitanță pentru cele șapte pachete cu pietre pe care le luase. Gările și porturile de îmbarcare au fost dintr-odată inundate cu pichete de poliție,

hotelurile au fost controlate și toate comisariatele de poliție au fost avertizate.

Andy Macleod, care-și petrecea concediul cu o undiță și o mulțime de cărți pe care nu avusese timp să le citească în cursul anului, a fost rechemat de la distracție pentru a organiza urmărirea.

Pornise în viață ca dr. Macleod, criminalist practician la Departamentul Poliției, și a fost antrenat în profesia de „prinzător de hoți”, fără a ști exact cum s-a întâmplat.

Oficial, era încă medic criminalist, un om chemat în boxa martorilor spre a atesta cauza morții victimei; neoficial, deși toți i se adresau cu „domnule”, el era „Andy” și pentru cel mai tânăr polițist care bătea străzile.

– A trecut prin Panton Mills acum trei zile într-un circuit turistic. Sunt aproape sigur că a fost Scottie, spuse el. Eu răspund de teritoriul de aici până la Three Lakes¹. Poliția locală jură că tipul nu a apărut pe lângă Beverley, ceea ce înseamnă că trebuie să petreacă sub nasul lor. Sunt un grup de deștepți; m-au întrebat dacă a făcut ceva rău, deși ei aveau de o săptămână descrierea completă a furtului și portretul lui Scottie.

O fată intră în oficiul poștal în momentul respectiv. Privind lateral prin peretele de sticlă al cabinei telefonice, Andy o scrută admirativ: atractivă, drăguță, frumoasă? Femeile arată cel mai bine în taier cu croială severă. Aceasta era înaltă pentru o femeie, subțire, dar nu slabă.

– Da, cred că da, îi răspunse mecanic șefului său, cu ochii la fată.

¹ (Engl.) Trei Lacuri.

Ea își ridicase mâna și Andy observă un inel pe inelar; un inel de aur cu smaralde mici, sau trebuie să fi fost safire – nu, erau într-adevăr smaralde; le prinse sclipirea verzuie ca marea.

Deschise ușa cabinei un inch¹, după ce transmisese partea cea mai secretă a raportului său, și, cu o ureche liberă, a prins murmurul vocii fetei. „Mai mult decât drăguță!”, a decis, admirându-i profilul.

Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. Fata trebuie să-l fi studiat în timp ce el nu o observa. Este posibil ca ea să fi întrebat cine era tipul; probabil că bătrânul și guralivul diriginte de poștă, căruia Andy îi arătase legitimația spre a-i facilita convorbirea, să-i fi oferit informații. Andy a auzit pronunțându-se cuvântul „detectiv”. De unde stătea, avea o vedere clară asupra figurii ei.

„Detectiv!” – fata mai mult șoptise cuvântul, dar Andy l-a auzit – și a văzut cum mâinile ei se prinseră de marginea tejghelei și roșeața îi fugi din obraji, lăsându-i de un alb cadaveric. Chiar buzele și-au schimbat culoarea într-un mod ciudat.

Atât de absorbit și de surprins a fost de asta, încât îndepărtă receptorul de la ureche, și în momentul acela fata se întoarse, iar privirile li se întâlniră. Frică, panică, teroare se citea în acei ochi. În timp ce o fixa cu gura căscată, avu senzația că se află în fața unei ființe hăituite și torturate. Ochii ei îl părăsiră și fata bâjbâi după mărunțișul pe care bătrânul îl pusese pe tejghea, mâinile tremurându-i atât de tare, încât cu greu prinse monedele în palma căuș și ieși din clădire în cea mai mare grabă.

¹ Unitate de măsură englezească, egală cu 2,54 cm.

Nerealizând că la celălalt capăt al firului un ofițer de poliție nedumerit bătea în furcă insistent, exprimându-se într-un mod foarte original, Andy agăță receptorul negru și trecu în sală.

– Cine era doamna? întrebă el în timp ce plătea comanda telefonică.

– Acea, domnule? A, era domnișoara Nelson, din Green – Beverley Green, de dincolo de dealuri. Minunat loc, ar trebui să-l vedeți. O mulțime de oameni bogați locuiesc acolo. Domnul Boyd Salter, ați auzit de el? Și domnul Merrivan, un om bogat, deși cam zgârcit, și, oh, o groază de granguri. Este un gen de – cum denumiți dumneavoastră? – un oraș-grădină, asta este; câteva dintre cele mai mari case din ținut. Familia domnului Nelson locuiește acolo de mulți ani, dinainte de a exista un oraș-grădină în acel loc. Mi-amințesc de bunicul său; era un bărbat pe cinste.

Dirigintele era pregătit să ofere biografii detaliate despre persoanele favorite care locuiau în Beverley Green, dar Andy era nerăbdător să o mai vadă o dată, în treacăt, pe fată și scurtă discuția.

El o zări coborând grăbită panta drumului și ghici că se îndrepta spre gară.

Era uimit și iritat. Cum și-ar putea explica agitația ei? De ce trebuie să se ferească de detectivi? Ce nebunie, mare sau mică, era răspunzătoare de teroarea rece care se oglindea în ochii ei?

Era o pierdere de timp să se gândească la motiv. Oamenii din aceste mici și pitorești orașe situate departe de lume, unde curgerea vieții pare atât de idilică și de potolită, față de furtunile pasionale ce biciuiesc suprafața marilor orașe, trebuie în mod inevitabil să treacă prin crize nu mai puțin tragice decât acelea care-i perturbă pe indivizii din conurbații.

Cuvântul „detectiv“ – implicând, *stricto sensu*, investigații secrete legale – nu le creează nicio neliniște persoanelor care respectă legea.

– Hmm! făcu Andy, frecându-și obrazul bine ras. Așa nu-l voi prinde pe Scottie!

El conducea mașina în afara orașului, intenționând să pătrundă pe autostradă și plănuiind cum să-și întindă rețeaua de „paraziți“ care se găseau la douăzeci de mile spre sud.

Încetinind pentru a lua o curbă foarte strânsă, la aproximativ o milă de Beverley, a văzut o deschidere în gardul viu de pe partea dreaptă. Era o alee largă, pietruită, flancată de copaci; potecile, mărginite de gazon bine îngrijit, coteau în afara razei vizuale. Un stâlp cu o tăbliță ornamentală indica: „Drum privat spre Beverley Green“.

Viteza îl purtase dincolo de trecere și el a dat înapoi, a privit gânditor tăblița, apoi a întors în drum. Era foarte puțin probabil ca Scottie să fi trecut prin ceea ce bănuia a fi o fundătură. Pe de altă parte, Scottie era un geniu și un mare oportunist, iar Beverley Green – o comunitate bogată. Așa că Andy și-a spus asta în chip de scuză, deși în adâncul inimii știa că curiozitatea sa avea drept cauză un alt interes. Dorea să vadă casa unde locuia fata. Ce fel de stil a abordat domnul Nelson în construcția casei?

Drumul se răsucea și se întorcea, iar într-un sfârșit făcea o curbă mai strânsă decât de obicei, și Beverley Green, în toată splendoarea sa vărătică, îi apără în fața ochilor. Andy redusese viteza până la minimum. Înaintea sa se deschidea un spațiu larg, aproape neted, și împodobit pe margini cu o bordură neîntreruptă de arbuști înfloriți. La o distanță de mai mulți yarzi¹ de la drum se vedea o țință, indicând un teren de

¹ Unitate de măsură englezească, egală cu 0,9144 m.

golf ce, probabil, se întindea de-a lungul văii. Amplasate în verdeată, ițindu-se doar pe jumătate printre copacii ce le înconjura, se zăreau aproximativ douăsprezece case. O licărire trecătoare a unui fronton, o străfulgerare a unei ferestre cu cercevele albe, o sugerare de fachwerk¹, ridicarea semeață a unui coș elisabetan răsucit indicau tipul de arhitectură.

Andy privi în jur, căutând pe cineva care să-i dea lămuriri. Aleea șerpuia în curbe strânse la dreapta și la stânga sa și în colț se găsea o clădire pitorească acoperită cu șindrilă, care părea a fi un club. Presupuse că exista o plăcuță indicatoare fixată pe stâlpul de la poartă și ieși din mașină spre a se informa mai departe, când zări un om în apropierea zonei unde se afla clădirea.

„Comerciant prosper de la oraș, retras din afaceri“, și-a spus Andy în gând. „Haină neagră din lână de alpaca, pantofi cu vârf lat, guler tare și vigilență dublată. Probabil îngâmfat și întrebându-se ce dracu' urmăresc prin violarea acestor Câmpii Elizee?“

Desigur că nou-venitul l-a privit pătrunzător pe intrus, deși ar fi o exagerare a se spune că îi arăta vreun resentiment.

Trebuie să fi avut între patruzeci și cinci și șaiszeci de ani. Fața sa lată, netedă, era neridată și mersul îi era alert spre agilitate. Un tip impunător, ce-și purta masivitatea atât de bine, încât Andy nu observase decât după câțva timp că avea tendințe de îngrășare.

Salutul pe care acesta i-l adresă risipi orice îndoială ce ar fi putut-o avea vizitatorul privind întâmpinarea sa.

– Bună dimineată, domnule, a spus el. Mi se pare că sunteți în căutarea cuiva. Greenul este o localitate dificilă pentru străini; casele noastre nu au nici nume, nici numere.

¹ Stil de construcție cu structura lăsată aparentă, caracteristic arhitecturii germanice a Evului Mediu.

Râse încetișor.

– Nu caut pe nimeni în mod special, replică Andy, tot cu un zâmbet. M-a mânat aici curiozitatea. Este un loc minunat. Am auzit despre el în Beverley.

Celălalt își clătină capul.

– Avem foarte puțini vizitatori – aproape că aș spune „din fericire“, dacă nu ar suna nepoliticos. Așezarea este proprietate privată – a mea și a vecinilor mei – și nu avem niciun han care să atragă vizitatorii să locuiască aici. Doar o casă de oaspeți. (Își flutură mâna spre clădirea îmbrăcată în glicină, care i se păruse lui Andy a fi un club.) O păstrăm pentru musafiri. Câteodată nu-i putem găzdui pe toți prietenii noștri și uneori avem câte o persoană distinsă care – oh – este, să spunem, un oaspete al micii noastre comunități. În prezent, de exemplu, continuă el, avem un geolog canadian eminent.

– Om fericit și comunitate fericită, zâmbi Andy. Toate aceste case sunt locuite?

El pusese întrebarea știind bine că fiecare clădire era ocupată, dar anticipând forma pe care o va avea răspunsul.

– O, da, într-adevăr. Ultima casă pe stânga este a domnului Pearson, un mare arhitect, acum, bineînțeles, retras din activitate. Următoarea, cea cu frontoane, îi aparține domnului Wilmot, un gentleman care este... hmm... ei bine, nu știu exact ce este, deși mi-e nepot – să spunem că se ocupă cu ceva în oraș?! Clădirea următoare, unde vedeți trandafirii agățători, este a domnului Nelson – Kenneth Leonard Nelson, despre care trebuie să fi auzit.

– Artistul? Andy deveni interesat.

– Exact. Un mare artist. Are un atelier, dar nu-l puteți observa de aici; se află pe partea nordică. Artiștii, după câte știu, preferă lumina de nord. Casa din colțul îndepărtat – s-ar

putea să n-o zăriți din punctul ăsta, dar se vede o potecă ce conduce spre terenurile de tenis –, aceea este feuda mea, chicoti el binedispus.

– Ce reprezintă vila cea mare de pe deal? întrebă Andy.

Deci tatăl ei era Nelson artistul. Dar ce auzise despre el? Numele îi amintea de ceva neplăcut.

– Casa aceea de pe deal? replică ghidul său. Aceea, din nefericire, nu aparține comunității noastre. Este, de fapt, un adevărat castel feudal în jurul căruia noi, simplii... hmm... țărani, ne-am construit cocioabele.

Imaginea plăsmuită păru să-l mulțumească, fiindcă repetă „ne-am construit cocioabele” înainte de a continua:

– Acolo stă domnul Boyd Salter. Familia sa locuiește aici de secole, domnule. Salter-ii se trag din... dar nu vă voi face o istorie a lor. Domnul Boyd Salter este un om foarte bogat, dar semiinvalid.

Andy aprobă din cap, iar celălalt își continuă explicațiile:

– Iată-l pe oaspetele nostru, profesorul Bellingham. Apropo, numele meu este Merrivan.

Deci acesta era Merrivan. „Bogat, deși puțin cam zgârcit”, era descrierea făcută de dirigintele oficiului poștal.

Andy se uita la figura geologului canadian care se apropia – un tip uscățiv, cu pantalonii necălcați și ușor încovoiați din cauza studiului.

– A fost pe dealuri să caute fosile. Chiar au fost găsite mai multe pe aici, îi explică domnul Merrivan.

– Cred că-l cunosc destul de bine, spuse Andy mai mult decât interesat.

El traversă vizavi ca să-l întâlnească pe profesor și, când doar câțiva yarzi îi mai despărțeau, geologul își ridică privirea și se opri.

– Ghinion, Scottie, zise Andrew Macleod cu o supărare disimulată. Ai de gând să faci tevdură sau te conduc undeva să prânzești?

– Logica este slăbiciunea mea, mărturisi Scottie, și dacă m-ai lăsa să urc în cameră să-mi împachetez câteva țoale, atunci te voi urma. Văd că ți-ai luat mașină, dar mai degrabă aș merge pe jos.

Andy tăcu, dar când li se alătură domnul Merrivan, îi spuse afabil acestuia:

– Profesorul are de gând să-mi arate câteva dintre speci-menele sale; vă mulțumesc mult, domnule Merrivan, pentru bunăvoința și curtenia dumneavoastră!

– Poate vă întoarceți vreodată și-mi permiteți să vă arăt împrejurimile? îl invită tipul cel solid.

– Aș fi încântat, răspunse Andy, și chiar vorbea serios.

El îl urmă pe Scottie pe scările de stejar ale casei de oaspeți spre micuța și încântătoarea cameră pe care acesta o ocupase timp de două zile.

– Scepticismul este blestemul vieții noastre, spuse Scottie cu amărăciune. Crezi că nu m-aș fi întors dacă m-ai fi lăsat să merg singur în camera mea?

În anumite momente Scottie era copilăros, iar Andy Macleod nu se mai deranjă să-i răspundă.

Tipul cel costeliv se urcă în mașină, purtând pe figură o expresie vădită de dezgust.

– Există prea multe autoturisme în zilele noastre, se plânse el. Lipsa de exercițiu fizic omoară zilnic mii de oameni. Ce dorești de la mine, Mac? Orice s-ar fi întâmplat, am alibi.

– Unde l-ai găsit? Printre fosile? dori să știe capturatorul său, și Scottie se cufundă într-o tăcere demnă.

Capitolul II

O ALUZIE LA ABRAHAM SELIM

După ce Scottie a fost adăpostit într-o celulă inadecvată, Andy a descoperit că erau anumite formalități obligatoriu de îndeplinit înainte ca prizonierul lui să poată fi transferat în locul unde urma să răspundă pentru păcatele sale.

– Unde aş putea găsi pe cineva? întrebă Andy când i se spuse că transferul trebuie aprobat și ordonat de către poliția locală.

– Ei bine, domnule, medită sergentul de poliție, ar fi o dată domnul Staining, dar este bolnav; și mai este domnul James Bolter, dar este în concediu, și mai este domnul Carrol, dar acum mi-am amintit că dânsul este plecat la cursele de cai. Dânsul crește...

Andy îl întrerupse:

– „Este“ ceva în aerul acestui loc care îi face pe oameni vorbăreți, sergent, spuse el impacientat, dar, probabil, am fost puțin neclar. Nu doresc numele persoanelor care nu se află aici. Există cineva în apropiere care face parte din Completul Judecătorilor de Pace?

– Există un gentleman, spuse sergentul cu emfază. Domnul Boyd Salter. Dânsul va semna mandatul. Apoi adăugă: Dacă este acasă!...

Andy rânji și plecă în căutarea domnului Boyd Salter.

El află că cel mai apropiat drum spre reședința acestuia ocolea Beverley Green; de fapt, domeniul domnului Salter se întindea până la Beverley și se ajungea la el printr-o pereche de porți cu gherete, de la capătul orașului. Le mai văzuse și se întrebase cine locuia în spatele lor.

Reședința Beverley era o clădire frumoasă, de tipul celor care îl făcuseră faimos pe Inigo Jones¹.

Părea o casă a tăcerii. Primul sunet pe care l-a auzit, în timp ce era condus în holul spațios, placat cu piatră, a fost tic-tacul unui ceas. Servitorul se mișcă fără zgomot ducând cartea de vizită a lui Andy, iar vizitatorul observă că purta pantofi cu talpă de cauciuc. Lipsi mult timp și când se întoarse îl rugă pe oaspete să-l urmeze.

– Domnul Salter este un martir din cauza nervilor, domnule, șopti el. Dacă ați putea să-i vorbiți încet v-ar rămâne îndatorat, sunt convins.

Andy se aștepta să întâlnească un invalid și avusese viziunea unei figuri tremurânde, proptită într-un scaun tapițat cu perne. În loc de asta, el găsi un om de cincizeci de ani, cu o înfățișare sănătoasă, care își ridică repede privirea când Andy, neanunțat, fu introdus în cameră.

– Bună ziua, domnule Macleod. Cu ce vă pot ajuta? Înțeleg că faceți parte din poliție, spuse el, examinând legitimația.

Andy îi explică motivul vizitei sale.

– Nu trebuie să vă coborâți vocea, zâmbi celălalt. Presupun că Tilling v-a avertizat? Câteodată sunt mai nervos, dar astăzi este una dintre zilele mele bune.

El se uită la documentul pe care Andy i-l pusese în față și semnă.

– Prietenul nostru este hoțul de bijuterii, nu-i așa? întrebă el. Unde s-a ascuns până acum?

¹ Arhitect englez clasicist (1573–1652), socotit „Shakespeare“ al arhitecturii britanice, arhitect-șef al regelui Iacob I.